

1. ВЕЧІРКА

На дев'яносто дев'ять цілих і дев'ять десятих відсотка я була впевнена в тому, що сплю.

Я була так цього певна, тому що, по-перше, стояла в яскравих променях сонця настільки чистих, що аж засліплювали очі, — а в моєму віднедавна рідному містечку Форкс, у Вашингтоні, такого ніколи не було; по-друге, я дивилася на свою бабусю Мері. Минуло уже шість років відтоді, як моя бабуся померла, саме це й підтверджувало мою теорію про сон.

Бабуся зовсім не змінилася: її обличчя залишилося таким, яким я його запам'ятала. Шкіра — м'яка й обвисла, вкрита тисячами малесеньких зморщок — майже зовсім не трималася кісток. Обличчя було схоже на висушений абрикос, увінчаний кучмою густого сивого волосся.

Наші роти — тільки її був поораний зморшками — водночас розтягнулися у здивованій напівпосмішці. Вочевидь, вона також не сподівалася побачити мене.

Я саме збиралася поставити їй запитання, у мене їх було багато. Що вона робить тут, у моєму сні? Де вона була останні шість років? Чи все гаразд із дідусем, чи знайшли вони одне одного? Але вона розтулила рота водночас зі мною, тож я дозволила їй заговорити першою. Вона також запнулася, ми обидві якось невпевнено усміхнулися.

«Белло?» — промовив моє ім'я чийсь голос. Це була не бабуся. Ми обидві повернулися, щоб роздивитися того, хто втрутився у нашу компанію. Але навіть не дивлячись, я могла сказати, хто це. Цей голос я б упізнала будь-де — впізнала й відповіла б, присягаю, уві сні чи наяву... чи на тому світі, байдуже де. За нього я б кинулася у вогонь або ж, менш драматично, за

нього я була готова щодня долати холод, і вітер, і нескінченні зливи.

Едвард.

Я завжди хвилювалася, коли бачила його, — свідомо чи не свідомо, — і хоча була майже впевнена в тому, що сплю, коли перед нами постав Едвард в ореолі сонячного світла, я запанікувала.

Я розхвилювалася, тому що бабуся не знала, що я закохана у вурдалака, — ніхто не знав цього, — та чим можна було пояснити діамантовий відблиск його шкіри, що переливалася тисячами кольорів веселки, так наче її було зроблено з кристалю чи коштовного каміння?

Що ж, бабусю, ти, мабуть, помітила, що мій хлопець світиться. Так завжди буває, коли він виходить на сонце. Ти не переймайся...

Що він тут робить? Він живе у Форксі, найдощовішому й найпохмурішому місці на світі, бо тільки тут він може виходити надвір удень, не боячись викрити давній секрет своєї сім'ї. А ось і він, граційно наближається до мене — на його янгольському обличчі сяє прегарна усмішка, наче ми на самоті.

В ту мить я пожалкувала, що не підпадаю під вплив його містичного таланту — читати думки інших людей так само чітко, наче їх вимовили вголос. Зазвичай я була вдячна, що він не може читати моїх думок, але зараз хотіла, щоб він почув мене, почув застереження, яке лунало в моїй голові.

Досі в паніці я повернулася до бабусі, та збагнула, що вже запізно. Вона звела на мене очі, її погляд був такий самий трижовний, як і мій.

Едвард усміхався так лагідно, що моє серце почало калатати, мов навіжене, і мало не вискочило з грудей, він пригорнув мене за плечі й обернувся до бабусі.

Вираз її обличчя здивував мене. Вона не була наляканою, а навпаки, дивилася на мене якось покірно, винувато, немов чекала догани. А ще вона стояла в дивній позі, якось незвично випроставши руку — вона відставила її і зігнула в лікті, немов обіймала когось, кого я не бачила. Когось невидимого...

Тільки згодом, уважно придивившись, я помітила велику позолочену раму, в якій і була моя бабуся. Нічого не розуміючи, я підняла вільну руку, яка не обіймала Едварда за пояс, і простягнула вперед, щоб торкнутися бабусі. Вона з точністю до деталі повторила цей рух, я немов побачила віддзеркалення. У тому місці, де наші пальці повинні були зустрітись, я не намацала нічого, окрім холодного скла...

Раптом мій сон перетворився на кошмар.

То була не бабуся.

То була я. Я у дзеркалі. Я — стара, зморшкувата і зів'яла.

Едвард стояв біля мене, у дзеркалі не було його відображення. Він був невимовно прекрасний і вічно сімнадцятилітній. Він торкнувся моєї змарнілої щоки своїми крижаними ідеальними вустами.

«З днем народження», — прошепотів він.

Здригнувшись, я прокинулася, мої очі розплющилися, і я жадібно ковтнула повітря. Тьмяне сірувате світло, таке звичне для похмурих ранків у цій місцевості, посіло місце яскравих сонячних променів із мого сну.

Це сон, запевнила я себе. Це тільки сон. Я глибоко вдихнула і, здається, трохи заспокоїлася, але раптом знову здригнулася. Задзвонив будильник, і маленький календар у куточку циферблата сповістив, що сьогодні тринадцяте вересня. Так, це всього-на-всього сон, але все-таки він певною мірою пророчий. Сьогодні мій день народження. Сьогодні мені офіційно виповнилося вісімнадцять років.

Ось уже кілька місяців я з тривогою очікувала й боялася цього дня.

Літо було просто ідеальне — найщасливіше літо в житті, найщасливіше літо у світі, хоча й найбільш дощове за всю історію півострова Олімпік. І весь цей час я відчувала, як ця жахлива дата причаїлась у засідці, чекаючи слушного моменту для стрибка.

Нарешті це трапилося. І було ще гірше, ніж я очікувала. Мені стало страшно — я старіла. Я відчувала, як день у день ставала старшою. А сьогодні мені виповнилося вісімнадцять.

А Едварду ніколи не виповниться вісімнадцяти.

Чистячи зуби, я майже здивовано дивилася на своє віддзеркалення — моє обличчя зовсім не змінилося. Я почала уважно вивчати себе, шукаючи на обличчі бодай найменших ознак зморщок. Я знайшла кілька на чолі, та варто було мені розслабитися, як вони одразу б зникли. Але я не могла. Брови здивовано вигнулися над тривожними карими очима.

Це був просто сон, знову запевнила я себе. Просто сон... Але також і найгірший із нічних кошмарів.

Я не поснідала, намагаючись якомога швидше піти з хати. Мені не вдалося розминутися з батьком, тож кілька хвилин я була змушена грати веселість. Я намагалася вдавати радість, отримуючи подарунок, хоча й просила нічого мені не дарувати. Та щоразу, коли я повинна була усміхатися, я мало не плакала.

Я стримувала сльози всю дорогу до школи. Мені було важко викинути з голови образ бабусі — я б нізащо не погодилася з тим, що то була я. Усі мої почуття кудись зникли, гору взяв невимовний відчай і гнітив мене, аж поки я не вїхала на знайому стоянку позаду старшої школи Форкса і не помітила Едварда. Він, немов мармурова статуя, забутий язичницький бог краси, граційно спирався на свій чистенький срібний «вольво». Сон не мав нічого спільного з реальністю: він чекав на мене, як і щодня.

Мій відчай одразу немов рукою зняло; на його місце прийшло здивування. Я зустрічалася з Едвардом уже півроку, але досі не могла повірити, що мені так поталанило.

Його сестра Аліса стояла поруч. Вона також чекала на мене.

Звісно, Едвард та Аліса насправді не були родичами (у Форксі всі знали, що діти Калленів усиновлені, адже лікар Карлайл і його дружина Есме були занадто молодими, щоб мати дітей-підлітків), проте їхня шкіра була однаково блідою, їхні очі мали дивний золотавий відблиск, а навколо — темні, немов від удару, синці. Її обличчя, як і його, було вражаюче вродливим. Для обізнаної людини — такої як от я — ці збіги не здавалися випадковими.

Аліса стояла і чекала на мене. Її каро-золотаві очі поблискували від хвилювання. Я помітила у неї в руках маленьку

коробочку, обгорнуту в срібний папір, і спохмурніла. Я ж казала Алісі, що мені не потрібно нічого, зовсім нічого — ні подарунків, ні уваги на день народження. Вочевидь, моїм бажанням знехтували.

Я grimнула дверцями пікапа — «шевроле» 1953-го року випуску — так сильно, що шматочки ржі посипалися на мокрий асфальт, і повільно рушила туди, де чекали вони. Аліса кинулася мені назустріч, її кумедне личко світилося від радості, а коротеньке колюче волоссячко робило її схожою на персонажа з казок.

— З днем народження, Белло!

— Тихо! — прошепотіла я, роззираючись довкола, щоб переконатися, що її ніхто не почув. Останнє, чого мені хотілося, то це гучного святкування цієї сумної дати. Проте, здавалося, вона не звернула на мене уваги.

— Розгорнеш свій подарунок зараз чи пізніше? — поцікавилася вона, поки ми йшли до Едварда.

— Жодних подарунків, — запротестувала я пошепки.

Зрештою вона зрозуміла, в якому я гуморі.

— Гарзд... Значить, пізніше. Тобі сподобався альбом, який прислала мама? А фотоапарат від Чарлі?

Я важко зітхнула. Звісно ж, вона вже знала, що мені подарували на день народження. Едвард не був єдиним членом сім'ї Калленів, який мав незвичні вміння. Аліса «побачила», що подарують мені батьки, тільки-но вони вирішили це зробити.

— Так, подарунки чудові.

— Гадаю, це хороша ідея. Випускницею бувають тільки раз. Можеш отримати непоганий досвід.

— А скільки разів була випускницею *ти*?

— Це зовсім інше.

Ми саме наблизилися до Едварда, він простягнув мені руку. Я радісно доторкнулася до неї, забувши на якусь мить про свій похмурий гумор. Його шкіра була, як завжди, гладенькою, дружною і дуже холодною. Він лагідно стиснув мої пальці. Я глянула в його блискучі топазові очі, і моє серце почало калатати. Відчувши таку перемену, він знову усміхнувся.

Він плавно підняв вільну руку і, провівши холодним кінчиком пальця по контуру моїх губ, сказав:

— Отже, як ми й домовлялися, я не вітатиму тебе з днем народження. Вірно?

— Так, вірно.

Я б ніколи не змогла відтворити плавність його ідеальних рухів. У них було щось притаманне минулим століттям.

— Я просто хочу переконатися, — мовив він, провівши рукою по своєму бронзовому волосся. — Адже ти могла змінити свою думку. Здається, більшість людей люблять дні народження й подарунки.

Аліса засміялася — її голос пролунав, як дзенькіт срібного дзвіночка.

— Звісно, тобі сподобається. Сьогодні кожен намагатиметься зробити для тебе щось приємне. Що в цьому поганого? — це запитання прозвучало риторично.

— Старість, — відповіла я все-таки, але мій голос лунав не так упевнено, як мені того хотілося.

Посмішка Едварда враз перетворилася в пряму лінію.

— Вісімнадцять — ще не багато, — сказала Аліса. — Хіба жінки не починають засмучуватися через дні народження, коли їм виповнюється двадцять дев'ять?

— Тепер я старша за Едварда, — пробурмотіла я.

Він зітхнув.

— Технічно, — сказала вона досі піднесеним тоном. — Усього на один малесенький рік.

І я подумала... Якби я могла бути *впевнена* в майбутньому, якого хотіла, впевнена, що завжди зможу бути з Едвардом, Алісою та рештою Калленів (бажано не старенькою поморщеною бабусею)... тоді б рік чи два не мали для мене ніякого значення. Та Едвард нізащо б не погодився на майбутнє, в якому мені доведеться змінитися. Мови не може бути про майбутнє, в якому я також стану такою, як він, — безсмертною.

Він називав це глухим кутом.

Правду кажучи, я не розуміла Едварда. Чому він так не хотів, щоб я стала безсмертною? Бути вампіром не так уже й жахливо — принаймні Каллени живуть нормальним життям.

— О котрій годині тобі треба повернутися додому? — провадила Аліса, змінивши тему. Судячи з її тону, вона намагалася схилити розмову до того, чого я так хотіла уникнути.

— Не знаю. Мені ще треба дещо зробити.

— О, благаю тебе, Белло! — буркнула вона. — Невже ти хочеш ось так просто зіпсувати усе свято?

— Я думала, що в мій день народження все повинно бути так, як цього хочу я.

— Я заберу Беллу від Чарлі одразу після школи, — сказав Едвард, зовсім ігноруючи мене.

— Мені ще треба на роботу, — запротестувала я.

— Власне, не треба, — мовила Аліса самовдоволено. — Я уже домовилася про все з місіс Ньютон. Сьогодні вона замінить тебе кимсь іншим. А ще вона просила привітати тебе з днем народження.

— Я... я все одно не можу, — запнула я, намагаючись викрутитися. — Я ще повинна подивитися «Ромео і Джульєтту» на урок англійської літератури.

— Ти ж знаєш «Ромео і Джульєтту» напам'ять, — фиркнула Аліса.

— Але містер Берті сказав, що нам потрібно подивитися фільм для того, щоб краще зрозуміти Шекспіра.

Едвард закотив очі.

— Ти уже бачила цей фільм, — мовила Аліса.

— Я не бачила версії шістдесятих. Містер Берті сказав, що вона найкраща.

Зрештою Аліса самовпевнено всміхнулася і глянула на мене.

— Це може бути легко, Белло, а може й ні, але так чи йнак...

— Розслабся, Алісо, — втрутився Едвард. — Якщо Белла хоче дивитися фільм, то нехай дивиться. Це ж її день народження.

— І я так гадаю, — додала я.

— Я привезу її десь біля сьомої, — провадив він. — Тож ти матимеш більше часу для приготувань.

Сміх Алісі нагадував дзвіночок.

— Гаразд. До зустрічі ввечері, Белло. Буде весело, ось побачиш.

З цими словами вона усміхнулася, показавши усі свої ідеально білі зуби, потім чмокнула мене в щічку і, весело підстрибуючи, побігла на свій урок, перш ніж я встигла відповісти.

— Едварде, будь ласка... — почала я благати, але він торкнувся холодним пальцем моїх губ.

— Обговорімо це пізніше. Ми запізнимося на заняття.

Ніхто й не глянув на нас, коли ми зайняли звичні місця за останньою партою (майже кожне заняття ми відвідували разом — дивовижно, яких поблажок умів домагатися Едвард від адміністраторів жіночої статі). Ми з Едвардом зустрічалися задовго, щоб бути об'єктом для пліток. Навіть Майк Ньютон більше не дивився на мене похмурим поглядом, змушуючи відчувати себе винною. Тепер він просто всміхався, і я раділа з того, що врешті він зрозумів, що ми можемо бути тільки друзями. Майк вельми змінився за літо — він схуд, на обличчі виступили вилиці, тепер у нього була зовсім інша зачіска: волосся відросло і за допомоги гелю трималося у формі вишуканого безладу. Я одразу здогадалася, що у нього було на думці: стати схожим на Едварда, але домогтися цього, імітуючи його зовнішність, було неможливо.

День поволі спливав, а я твердо вирішила для себе будь-що уникнути вечірки в будинку Калленів. Гадаю, невдалий час святкувати, коли в мене траурний настрій. Та найважче було б отримувати увагу й подарунки від інших.

Надмірна увага — це не завжди добре. Хіба кому до вподоби, коли їм в обличчя спрямовують яскраве світло? А я ж так наполегливо просила, навіть наказувала, щоб ніхто не дарував мені подарунків! Проте скидалося на те, що Чарлі й Рене були не єдиними, хто вирішив знехтувати моїм бажанням.

У мене ніколи не було багато грошей, і це мене зовсім не засмучувало. Мене виховувала Рене, і ми якось виживали на її зарплату виховательки в дитячому садку. Чарлі також не заробляв багато — він був шефом поліції в нашому малесенькому місті, Форксі. Всі свої доходи я отримувала завдяки тому, що тричі на тиждень працювала у місцевій крамниці спортивних товарів. Для мене було великою радістю знайти роботу в такому малесенькому містечку. Кожне зароблене пенні я відкладала